

det Resultat, at vi vilde strække det længere ud med at faae Afdragene. Jeg vil for mit Vedkommende meget tilraade og for denne Sags praktiske Gjennemførelse sætte Pris paa, om vi kom til en længere Udstrækning end de 45 Aar. Den sidste ærede Taler, som jo havde en Mængde Indvendinger mod dette Lovforslag, begyndte med at udtale ganske aabent, at han var imod Forslaget (Afbrydelse af Scharling). Ja, han begyndte med at sige, at han var imod dette Forslag, men derimod lod det til, at han kunde være meget tilbøjelig til, at gaae ind paa Arbejderkommissionens Forslag angaaende Dristislaan. Men jeg vil spørge det ærede Medlem: Hoor var det ærede Medlem henne ifjor? Jeg skal virkelig tage det ærede Medlem paa Ordet. Vi skulle nok faae Leilighed til, haaber jeg, i denne Sal ogsaa at faae et saadant Forslag frem, og da vil jeg haabe, at det ærede Medlems værdisulde Bistand vil komme dem til Hjælp, som indbringe et saadant Forslag. Det forekommer mig, at det var et godt Forslag, som kunde gjøre megen Gavn. Men naar den høitærede Minister gjør gjældende, at han ikke kan gaa ind paa det Forslag, og saa derimod fremfætter Forslag om Prioritetslaan, da siger jeg, at vi hellere maa tage det end ingen Verdens Ting faae. Nu udviklede det ærede Medlem, at hans egentlige Hovedgrund til at være mod Forslaget, som han stadig vendte tilbage til, var Bestemmelsen om Statsgarantien. Det var noget Nyt og Noget, vi skulde se at hytte os for. Jeg vil i Anledning af det ærede Medlems Dmtale af, hvorledes denne Sag var omtalt i Landsthinget, minde ham om, at han ikke har Ret, naar han af de Udtalelser, der faldt i Landsthinget, vilde udlede et absolut Bevis for, at det ikke er rigtigt at yde Statsgaranti. Jeg skal tilføje den meget rigtige Bemærkning, som den ærede Minister, saavidt jeg mindes, fremsatte i Landsthinget, og som i det Hele synes mig at slaa Hovedet paa Sømmet overfor alle de Strømmebilleder, der oprulles med Hensyn til denne Statsgaranti. Sagen er jo den, sagde den ærede Minister, at dersom der f. Ex. var Tale om at yde Statsgaranti med Hensyn til Løsøre, var det sin Sag, men her er Tale om at yde en Statsgaranti med Hensyn til faste Eiendomme, for hvilken der i Loven er sat en Grænsse, nemlig Halvdelen af, hvad Eiendommen er værd. Og jeg er fuldstændig enig i, hvad der i saa Henseende er blevet bemærket, at, er der nogen Art Eiendom i Danmark, der under alle mulige Konjunkturer, under alle indtrædende Forhold ville bevare deres Værdi, er det sandelig de smaa Eiendomme. Dersom have vi Erfaring. Selv under Krigsforholdene i Sylland erfarede vi, at det var dem, der til alle Tider bedst bevarede deres Værdi. Naar Stillingen nu er den, at vi vedtog en Lov, hvori det siges, at der kun kan laanes indtil Halvdelen af Eiendommens Tagationsværdi, forekommer det mig, at der var god Grund til at minde de Herrer om,

at det ikke er saaledes paa det Løse, og det forekommer mig meget uberettiget, naar det ærede Medlem gif saa vidt, at han i Anden saae en Statsbanterot (Modsigelse af Scharling). Ja det ærede Medlem mindede os dog om, hvilken Indskydelse en saadan Lov kunde have overfor Ulandet. Det forekommer mig, at det ogsaa maa tages med i Betragtning. Nu udtalte det ærede Medlem, at de Exempler, som ganske vist ere komne de Herrer Modstandere af Statsgarantien meget ubeleilige, og som bleve anførte af et æret Medlem i Landsthinget (Schlegel), ikke holdt Stik. Jeg maa maaste med den ærede Formands Tilbedelse oplæse disse Udtalelser, de findes Sp. 702 i Landsthingsstidenden. Der siger det ærede Medlem med Hensyn til Kreditkassen for Huseiere i Kjøbenhavn, at „der blev givet kongelig Garanti for Obligationer, udstedte af Huseierkreditkassen i et særdeles betydeligt Omfang.“ Ufsaa blev der givet Garanti af Staten for de Obligationer, som bleve udstedte af denne Huseierkreditkasse (Afbrydelse af Scharling). Ja, naturligvis, men det forekommer mig ogsaa, at naar det ærede Medlem vil jevnføre, saa er der en ganske anderledes virkelig Garanti for alle indtrædende Tilfælde i Huse paa Landet med Jord, end der undertiden kan være i Kjøbstadeindomme. Det forekommer mig, at der i den Henseende er en Forskjel, saa at jeg ikke kan se Andet, end at det er gaaet det ærede Medlem affurat, som det gif Ordføreren for Mindretallet i det andet Thing. Han vilde ogsaa prøve paa bestemt at tilbagevise og afsvige de Exempler, Schlegel var kommen med; men det lykkedes ikke, saavidt jeg kan læse mig til i Landsthingsstidenden. Jeg kan heller ikke føle mig overbevist af de Udtalelser, det ærede Medlem her kom med; men selv om det ærede Medlem kunde komme med Argumenter, der maatte siges at holde bedre Stik end dem, vi hidtil have hørt, saa gjælder dog bestandig det Samme, at det ikke er Løsøre, der her er Tale om som Pant, men haandgribelige, faste Eiendomme, og at der er sat Grænsjer for, hvor langt Laanet maa gaa op. Nu sagde det ærede Medlem, at, dersom han kun var overbevist om, at der var Træng tilstede, da var Sagen en noget anden; men det var der ikke, og det ærede Medlem raillerede flere Gange med den høitærede Minister, fordi Ministeren var kommen til at indse, at der var Træng tilstede. Hvor stor Respekt jeg end har for det ærede Medlems national-økonomiske, filosofiske Udtalelser, vil jeg dog sige, at det, jeg selv ser rundt omkring mig, naar jeg er hjemme, har nok saa megen Værd som det ærede Medlems Doktriner (Scharling: Statistiken!). Det kan ikke forandre min Overbevisning om, at der virkelig er Træng tilstede, og at Loven vil blive uhyre Mange til Gavn samtidig med, at den ikke udsætter os for uforholdsmæssig store Tab. Men det er ganske mærkeligt, at, naar der foreligger saadanne Lovforslag, hvor vi for Alvor skulle vise, at